

ховника си, имайте твърдо, рѣшително намѣреніе да мѣ раскажете всички злины, които сте сторили, и да мѣ ги раскажете чистосърдечно безъ никакво извиненіе или оправдаваніе.—Вый искате дѣховникътъ отъ лицето Божіе да ви прости грѣхъветѣ, но той какъ може ви ги прости, ако не мѣ ги напзано открийте, искажете. Вый искате да са излеждате отъ дѣшевната си болка, но дѣховный лекаръ какъ може ви излежда, като не мѣ кажете ясно чисто и право дѣ сте болны? Грамно бива нѣкакъ си да са исказва всичко на дѣховника?—Грами са да грѣшишъ, а да съзнавашъ грѣхътъ си нѣма за что да са срамѣвашъ. Тешко ли е това за тебе?—Но какво ще сторишъ само тогѣва са и прощава, когато грѣшникътъ почувствова и, тѣй да кажа, понесе сичката мѣ тежчина. Колкото е по тежко и по срамно при исповѣданіето, толкози по-легко бива послѣ него, [сирѣчь когато са исповѣда човѣкъ]. По добръ е нѣкой и дрѣгы часъ да са помжчишъ, а не да са мжчишъ презъ всичкиа си животъ, а може и вѣчностъ. Грѣхътъ като зѣма не ще престани отъ да та гъзѣ и ѣрава, додѣто го не исхвърлешъ отъ дѣшата си, додѣто, т. е. го не исповѣдашъ. Когда мѣлачалъ ъ, пѣлазъ св. Давидъ, измождилиса кости мои отъ вседневнаго стона моего... Окрыла ъ грѣхъ мой тебѣ, и вины моеи не ѣтаила; а сказалъ: исповѣдѣюса предъ